

har altsaa viſt ſig, at Manden, foruden at have været Officer og ſom ſaadan været med i Krigen, ogſaa ad denne Vej, til en vis Grad har gjort ſig fortjent, og ſølgelig havde der, hvis Manden havde levet, mulig været en Udfigt til, at han kunde have forſørgt ſin Familie. Saa døde Manden pludſelig i Fjor i Jult Maaned, og nu ſtaar Enken og en Datter tilbage temmelig hjælpeloſe, hvorfor vi tillade os at henviſe dette Andragende til Krigsminiſteren. Det var det, jeg foreløbig havde at ſige til de tre Andragender, ſom vi henviſe dels til Overbejſe og dels ligefrem til den nu fungerende Krigsminiſter.

Bluhme: Jeg har tilladt mig at ſtille et Par Endringerforſlag. Det ene angaar Nr. 11 i Betænkningen, hvor jeg foreſlaar det indbragte Andragende henviſt til Marinemiſteren, det andet angaaende Andragendet under Nr. 16, ſom jeg foreſlaar henviſt til Miniſteren for offentlige Arbejder. Det maa maatte være mig tilladt at komme med et Par Bemærkninger om diſſe Indſtillinger paa Grund af de Udtalelſer, der fremkom fra den ærede Ordfører.

Formanden (Sofus Høgsbrø): Den ſidſte Indſtilling foreligger ikke for Djebliffet.

Bluhme: Nej, men der foreligger en Samling af 40 Andragender og Indſtillingerne deſangaende. Deraf ere kun 17 henviſte til Miniſtrene, Reſten er afviſt af Finansudvalget. Det er jo ſaaledes, at den ubemidlede Del af Befolkningen, ulukkelig ſtillede Folk, har den Opfattelse rundt omkring i Landet, at, naar de ere afviſte alle andre Steder, kunne de med Tryghed henvende ſig her til deres Repræſentanter, ſaa kunne de her finde en retfærdig og human Vedommelse af deres Sager. Det er i alt Fald en Opfattelse, Befolkningen har, og den tror jeg dette Ting nødvendig ſtulde arbejde hen til at nedbryde. Stillingen er for os Repræſentanter den, at vi ſaa Anmodning om at indbringe ſaadanne Andragender til Folketinget. De kunne ikke indbringes andre Steder end her gennem os, og det er ganſke viſt, at der kommer mange Andragender, ſom vi ikke kunne tage imod, og dem afviſe vi i Reglen ogſaa. Enkelte ere vi tvivlraadige ved, men hellere end at afviſe dem lade vi dem gaa til Folketinget, overbeviſte om, at den endelige Afgørelſe, de ville ſaa der, er ſaa human og retfærdig, ſom det er muligt. Det gaar man ud fra. Jeg ved nu ikke, hvorledes det ærede Finansudvalg ord-

ner den Slags Sager, men paa ſamme Tid ſom jeg er overbeviſt om, at de ærede Medlemmer, der udgøre vort Finansudvalg, udgøre ſaa at ſige Blomſten af den Samling af Blomſter fra hele vort Land, ſom ſidder her, tror jeg dog, at det kunde tænkes, at de en enkelt Gang tog fejl. Jeg tvivler ikke om, at deres Underſøgelse af de indkomne Andragender er grundig, men jeg har en Anſe om, at Forretningſgangen er den, at man overlader til en enkelt at ſamle diſſe Andragender, at gøre Uddrag af dem og at forelægge dem for Udvalget; efter en forſte Behandling tager man ſaa Stilling til dem og overlader Ordføreren at beſørge den videre Forretningſgang. Jeg antager, at det er ſaaledes, men ved det ikke. Men i ſaa Fald kan det ikke nægtes, at, hvis der ſter nogle Fejl, vil en væſentlig Del deraf komme til at hvile paa den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører, ſom Finansudvalget har i denne Sag, er et ſaa fortrinligt og udmærket Medlem — og deſuden min kære Ven og Nabo nede fra Ribe Amt — at jeg er overbeviſt om, at hans Arbejde ogſaa er udmærket. Men paa ſamme Tid, ſom vi have denne Følelſe og anerkende dette, tror jeg dog, at viſnok mange ville være enige med mig i, at vi ville ſætte Pris paa en lille Smule Hensyntagen til os Folketingsmænd, der ikke ere Medlemmer af dette Udvalg. Naar vi indbringe Andragender — eller jeg kan i alt Fald for mit Vedkommende ſige, at naar jeg indbringer Andragender, er jeg temmelig overbeviſt om, at diſſe Andragender bør følges. Har jeg en enkelt Gang en Følelſe af Uſikkerhed, ſkal jeg nok ſige min Mening, men jeg er overbeviſt om, at de Andragender, jeg indbringer, burde bevilges. Nu kan jeg ganſke viſt tage fejl lige ſom andre ærede Medlemmer, men jeg synes dog, at det er en lidt ſtreg Overraſtelse, at man uden at ane det allermindſte pludſelig faar en Meddelelſe paa trykt Papir om, at de ere afviſte, og at der ingen Redning er. Saa ſnart Finansudvalget har afgjort Sagen, er der nemlig ingen Redning. Man kan gerne ſtaa her i Tinget og forklare, at det og det Andragende burde henviſes til Miniſteren, burde bevilges, der kan tales nok ſaa udmærket — det hjælper lige meget; naar Udvalget har nægtet at gøre Indſtilling, kommer Sagen ikke videre. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører gerne kunde give vedkommende Kollega, der har indbragt et Andragende, et Bink om, at dette Andragende vil blive afviſt, medmindre der ſtaffes et ſkyldigt Beviſmateriale til Beje. Derjom jeg havde haft en Anſe om, at de to Andra-